

Hồi 02

Tận diệt Bạch Cốt

hìn cảnh núi rừng càng lúc càng âm u thâm hiểm, Trang Hậu rùng mình chép miệng:

- Đại ác ma Bạch Cốt U Linh quả khéo trợn địa điểm thành lập Tổng Đoàn. Nếu như không có cơ hội này, huynh đệ ta làm sao biết đây là nơi từng xuất phát nhiều hành vi kinh thiên động địa của Bạch Cốt Môn, gieo kinh hoàng cho quần hùng khắp Tam Sơn Ngũ Nhạc?

Tiểu sư muội Đoàn Bội Cơ và Phùng Viên ắt sẽ lên tiếng phụ họa nếu đúng lúc đó Triển Lập không danh mặt hô hoán:

- Động thủ rồi! Không lẽ quần hùng phát động sớm hơn thời khắc đã định liệu? Chúng ta phải nhanh lên mới kịp. Đi!

“Vút...”

Bọn Thạch Yến năm người vọt nghe liền nghiêm mặt, mạnh ai lấy thi triển kinh công vào lao nhanh theo đại sư huynh Triển Lập.

“Vút... Vút...”

Vùng rừng núi vọt mở toang khi đoàn người Thanh Thành Lục Kiếm đặt chân vào một cốc núi hùng vĩ.

Ở vách đá bên tả cốc có khắc ba chữ đại tự thật to “Bạch Cốt Môn”.

Dưới ba chữ trên là một chùm khô lâu ước đến bảy chiếc, có lẽ đã được Đại ác ma Bạch Cốt U Linh cố tình treo lủng lẳng để thị uy với những nhân vật không được mời tự đến.

Nhìn chùm khô lâu, Phùng Viên lạnh mình:

- Ba mươi năm trước, thuở Đại ác ma bắt đầu vùng vẫy giang hồ đã cùng một lúc sát hại Giang Nam Thất Hiệp. Không lẽ đây là khô lâu của thất vị đại hiệp đó?

Đoàn Bội Cơ xám xanh mặt mày, không dám nhìn chùm khô lâu lâu hơn. Nàng quay mặt đi:

- Nói về ác tính của Đại ác ma thì vô cùng tận. Giả sử lão có kết quả như ngày hôm nay thì đúng là hoàng thiên hữu nhãn, bắt lão phải chịu báo ứng.

Điền Hồ thì cứ xăm xăm đi thẳng vào cốc núi:

- Nếu chúng ta đến chậm, làm quần hùng giảm thiểu phần nào uy lực, thì dù có muốn Đại ác ma chịu báo ứng cũng không dễ thành sự. Đại sư huynh, tiểu đệ đi trước đây.

Triển Lập nghe thế vội vẫy tay:

- Chính ta cũng nôn nóng, đâu cứ gì ngũ sư đệ. Hãy nhanh chân nào!

Một lần nữa, Thanh Thành Lục Kiếm lại vận dụng kinh công, lao vun vút vào cốc núi, là địa điểm tọa lạc của Tổng Đàn Bạch Cốt Môn.

Đang đi, mọi người nghe thấy tiếng của Thạch Yến nhận định:

- Chúng ta đã tiến khá sâu vào sào huyệt của Đại ác ma, cơ sao vẫn chưa thấy thi thể của bất kỳ nhân vật nào, dù là thi thể của bang đồ Bạch Cốt Môn cũng không thấy?

Đoàn Bội Cơ vừa chạy, vừa lo rảo mắt nhìn quanh:

- Hay sự xuất hiện của quần hùng đã bị Bạch Cốt Môn phát giác? Chúng đã kịp tháo chạy và quần hùng đang hô hào đuổi theo?

Triển Lập vừa lắc đầu, vừa thở ra phì phì:

- Tiếng chấn kinh từ phía trước vẫn âm âm vọng đến, cho thấy có lẽ Đại ác ma đang hỗn chiến cùng quần hùng. Chuyện chúng tháo chạy là điều không thể có.

Thạch Yến cau mặt:

- Thực hư thế nào, chúng ta cứ đến tận nơi sẽ minh bạch. Đi!

Họ càng tận lực thi triển kinh công thì càng để lộ thân thủ của từng người. Là đại sư huynh nên Triển Lập luôn là người dẫn đầu âu cũng là dễ hiểu. Nhưng bám sát theo sau Triển Lập không chỉ có mình Thạch Yến, vốn là người đứng hàng thứ hai trong Lục Kiếm Thanh Thành, mà còn có cả Điền Hồ. Hắn đang sóng vai cùng Thạch Yến lao đi, không nương Thạch Yến dù chỉ là một sát na chân tơ kẽ tóc.

Và đương nhiên ở phía sau chỉ còn lại Phùng Viên, Trang Hậu và Đoàn Bội Cơ là lèo đèo bám theo.

Nhận thấy điều này, Đoàn Bội Cơ bĩu môi:

- Hóa ra gã Chu Hải lúc nãy nói đúng. Ngũ sư huynh đang càng lúc càng lấn lướt nhị sư tỷ. Không khéo chẳng bao lâu nữa, giả như gia phụ buộc phải chọn người kế nhiệm chức Chưởng Môn ắt sẽ khó khăn vì không biết phải chọn ai giữa đại sư huynh và ngũ sư huynh Điền Hồ.

Câu nói này của Đoàn Bội Cơ làm Điền Hồ dừng lại. Hấn lạnh mặt như tiền, nhìn không chớp mắt vào Đoàn Bội Cơ lúc này cũng vừa lướt đến:

- Điền Hồ ta có thể đứng giữa trời đất mà lập thệ rằng, nếu ta có thâm tâm như tiểu sư muội vừa nói thì...

Triển Lập cũng đã quay lại và quát ngay vào mặt Điền Hồ:

- Làm người cần phải có tấm lòng quang minh lỗi lạc. Một khi đã như thế thì cứ gì phải để tâm đến những lời thị phi của ai khác khó phân biệt đúng sai? Lời này của ta, mong ngũ đệ luôn lập tâm ghi nhớ.

Đoạn quay sang Đoàn Bội Cơ, Triển Lập vụt biến thành người khác vì nụ cười luôn ở trên miệng không hiểu đã đánh rơi từ lúc nào rồi. Triển Lập bảo:

- Trong cách đối nhân xử thế, điều tiên quyết cần lưu tâm là đừng bao giờ để cho bất kỳ định kiến nào làm lay động nhận định của ta với bất luận ai. Lời giáo huấn này chính là lời vàng ngọc do sư phụ thường nhắc nhở ta. Vì tiểu sư muội là cốt nhục, là hậu nhân duy nhất của sư phụ Chưởng Môn nên ta bỏ qua cho lần này. Nếu còn lần nào tái phạm nữa, đừng trách ta phải nhờ đến pháp uy sư phụ phân xử.

Nói xong, Triển Lập thở dài bảo:

- Được rồi, chúng ta đi tiếp thôi!

Không ai nói lên tiếng nào, khiến Thạch Yến áy náy đành lên tiếng:

- Lời của đại sư huynh quả là nhất tự kim ngôn, muội xin thay mặt chư đệ, nguyện ghi sâu vào tâm can phế phủ.

Cùng lúc với câu của Thạch Yến nói, Triển Lập nhìn thấy Điền Hồ cũng đang gục gật đầu, tỏ ý rất tâm đắc với những gì chính Triển Lập truyền đạt. Hải lòng về Điền Hồ, Triển Lập liền khẽ khàng lên tiếng nhân lúc Điền Hồ vượt lên, đi ngang hàng Triển Lập:

- Ngũ sư đệ tương lai sẽ là trụ cột của phái Thanh Thành ta. Những gì ta vừa nói, hy vọng ngũ đệ thấu hiểu và đừng phụ lòng kỳ vọng của toàn phái Thanh Thành sau này.

Sắc mặt của Điền Hồ có phần thay đổi, khiến nét khắc khổ bấy lâu nay vẫn tồn tại như đeo dính vào số phận Điền Hồ cũng vụt tan biến trong thoáng chốc. Điền Hồ nhẹ nhàng đáp lời:

- Sống là người Thanh Thành thì đến lúc chết cũng là người Thanh Thành. Đại sư huynh yên tâm, tiểu đệ quyết không phụ lòng của bổn phái là nơi đã cứu mạng, giáo huấn tiểu đệ suốt bảy năm dài vừa qua.

Từ đáy mắt của Triển Lập vụt lóe lên những tia nhìn kinh ngạc:

- Hóa ra nét mặt khắc khổ của ngũ sư đệ hoàn toàn không do bẩm sinh? Như ta vừa nhìn thấy, nếu không còn mang vẻ khắc khổ nữa thì diện mạo của ngũ sư đệ dù có bảo là diện mạo của mỹ nam tử cũng không có gì là quá đáng. Vậy tội gì ngũ sư đệ cứ giữ mãi nét mặt khắc khổ bên mình?

Ngay khi Triển Lập nhận định, thì y như là cố tặc, vẻ khắc khổ liền xuất hiện trở lại ngay trên mặt Điền Hồ. Và điều tất nhiên là Điền Hồ phải thở dài, như thể có như thế mới phù hợp với nét mặt trầm buồn u uất của Điền Hồ:

- Mong đại sư huynh lượng thứ, tiểu đệ có nhiều ẩn tình và không biết đến bao giờ mới có cơ hội giải bày. Kỳ thực, tiểu đệ cũng muốn nói ra cho vơi nhẹ những gì bấy lâu nay vẫn luôn nặng mang. Nhưng sẽ là bất công nếu vì ẩn tình chỉ là của riêng tiểu đệ lại làm cho toàn phái Thanh Thành nặng lo.

Thạch Yến này giờ vẫn bám theo ở phía sau và đã nghe những lời Điền Hồ vừa bộc bạch. Thạch Yến nghi hoặc lên tiếng:

- Đã là sư huynh đệ đồng môn sao ngũ đệ lại quá tách bạch, phân biệt chuyện này chuyện kia là của riêng người này người nọ? Có phải vì thế mà kể từ ngày ngũ sư đệ được sư phụ thu nhận, cách sống của ngũ sư đệ là quá xa cách với mọi người?

Điền Hồ gượng cười:

- Tiểu đệ cũng biết sống như thế là sai, là không hết lòng hòa đồng cùng bao huynh đệ, tử muội đồng môn. Nhưng nhị sư tỷ và đại sư huynh cũng đừng vì thế mà lo. Trọn đời tiểu đệ sẽ mãi mãi cảm kích ân tình của phái Thanh Thành đã dành cho tiểu đệ. Mọi vinh nhục tồn vong của phái Thanh Thành cũng là của tiểu đệ Điền Hồ này.

Có vẻ như đây là lần đầu tiên Triển Lập và Thạch Yến nghe Điền Hồ bộc bạch nhiều như thế. Và có lẽ cũng là lần đầu tiên họ biết rằng họ chưa hiểu bao nhiêu về người mà bấy năm qua họ vẫn luôn gọi là ngũ sư đệ một cách thân thiết. Do đó, cả hai tuy vẫn di chuyển nhưng ánh mắt của họ cứ luôn len lén nhìn Điền Hồ, một kẻ mang đầy bí ẩn qua nét mặt khắc khổ lúc nào cũng hiện hữu trên diện mạo.

Và có lẽ họ còn hỏi nhiều, thật nhiều về Điền Hồ, nếu như đúng lúc đó không có nhiều loạt cười đắc ý từ phía trong vọng ra:

- Vậy là xong. Ha... Ha... Một đại ác ma luôn gieo rắc kinh hoàng cho võ lâm suốt ba mươi năm qua cuối cùng cũng bị kết liễu sinh mạng. Từ đây quần hùng các võ phái vậy là sẽ được ăn ngon ngủ yên. Ha... Ha...

Không như Triển Lập, Thạch Yến lập tức có nét mặt nhẹ nhõm vì nghe câu nói này. Điền Hồ lại có nét mặt lạnh như băng và không nói không rằng cứ lững lững đi

nhanh vào trong. Cảm thấy lạ, Triển Lập vội nháy mắt với nhị sư muội Thạch Yến và cả hai lập tức bám theo sau Điền Hồ.

Sự thật quả đúng như câu nói của ai đó vừa vang ra, trước mặt Triển Lập đã bắt đầu xuất hiện nhiều dấu hiệu của những trận giao phong khủng khiếp.

Tổng Đàn Bạch Cốt Môn đã có nhiều chỗ bị phá hủy. Và thân người, đa phần là thi thể của bang đồ Bạch Cốt Môn với sắc phục đen tuyền có thêu hình khô lâu màu trắng ở giữa ngực vẫn còn nằm ngổn ngang khắp nơi.

Điền Hồ như không quan tâm đến thảm cảnh kinh hoàng này. Hắn nhanh chóng vượt qua và càng đi sâu vào trong hơn.

Triển Lập thấy vậy lên tiếng:

- Bạch Cốt Môn có nhiều nhân vật có bối phận cao hơn. Có phải ngũ đệ đang muốn tìm thi thể của họ?

Thạch Yến cũng lên tiếng, trong khi cùng Triển Lập đuổi theo Điền Hồ:

- Bạch Cốt Môn có ba đường chủ, cộng thêm Bạch Cốt Thập Nhị, vị chi là mười ba nhân vật từng cùng Đại ác ma Bạch Cốt U Linh gieo rắc tai họa khắp võ lâm. Nếu họ thật sự đã chết và ngũ sư đệ thật sự muốn tìm thi thể của họ thì cần chú tâm tìm những thi thể nào có thêu hình khô lâu bé xíu ở chéo áo bên dưới góc tả.

Triển Lập tán đồng:

- Không như các bang môn phái khác, những nhân vật ở Bạch Cốt Môn càng có hình khô lâu càng nhỏ thì càng có bối phận cực cao. Sao ngũ đệ không cho ta biết cần tìm ai, bọn ta sẽ tìm hộ cho.

Điền Hồ miễn cưỡng đáp lời:

- Đúng là tiểu đệ muốn tìm họ, muốn chứng thực họ đã chết. Phiền đại sư huynh và nhị sư tỷ tìm hộ họ.

Ngắm ngẫm đưa mắt nhìn nhau và Triển Lập cũng như Thạch Yến cũng hiểu có lẽ nét mặt luôn khắc khổ của Điền Hồ là có liên quan đến một hoặc nhiều nhân vật trong số mười ba nhân vật họ vừa nêu. Chắc chắn là thế và đó là nguyên nhân khiến họ nhìn thấy Điền Hồ bắt đầu kiếm tìm từng thi thể, để tâm nhìn từng chéo áo của những thi thể này.

Họ cũng trợ lực kiếm tìm. Và từ từ, hoặc họ hoặc chính Điền Hồ lần lượt phát hiện những thi thể cần tìm.

Triển Lập vọt kêu lên bằng giọng mãn nguyện:

- Trong Hoa Sơn Tam Lão đã phát hiện được hai. Đó là kết cục cho những ai có hành vi trợ trụ vi ngược.

Thạch Yến thì chép miệng lắc đầu:

- Võ Đang Nhị Đạo, Thiếu Lâm Nhất Tăng vậy là cũng mệnh chung. Thật khó tin như lời Chu Hải từng huênh hoang, rằng đây là những nhân vật chính phái vì đại kế diệt ma nên liều mình quên thân tiềm nhập vào tận hang ổ Đại ác ma.

Điền Hồ vụt đứng lên và nhìn quanh:

- Trong mười ba nhân vật có bối phận cao nhất ở Bạch Cốt Môn, chúng ta chỉ mới tìm thấy mười hai thi thể. Một còn lại, theo lời đại sư huynh vừa nói, phải chăng là một trong Tam Lão Hoa Sơn?

Đáp lại câu nghi vấn của Điền Hồ, một giọng nói oang oang từ trong vọng ra:

- Kẻ nào muốn tìm nhân vật duy nhất của bốn phái, được gọi là Tam Lão Hoa Sơn?

Triển Lập rúng động, vội lên tiếng:

- Bọn tiểu diệt là môn hạ phái Thanh Thành. Phải chăng lời vừa rồi của Chưởng Môn bá bá là muốn ám chỉ một trong Tam Lão của quý phái Hoa Sơn không bị diệt trừ như một kẻ ác ma đáng phải nhận chịu kết quả như vậy?

Từ bên trong sâu đang tuần tự bước ra hơn mười nhân vật. Và một trong mười nhân vật này liền lên tiếng, cũng là thứ thanh âm từng vang lên, cho biết đây là nhân vật vừa được Triển Lập gọi Chưởng Môn bá bá một cách tôn kính:

- Không phải chỉ có một trong Tam Lão bốn phái mà ếch nằm đáy giếng như người không được miệt thị, gộp chung vào loại ác ma. Mà tất cả sáu nhân vật này, năm đã chết và một còn sống, đều đáng được xem là đại anh hùng, vì đại nghĩa diệt nhân, đã lập đại công là giúp toàn thể võ lâm Trung Nguyên diệt trừ tận gốc bọn Bạch Cốt Môn tà ma.

Phát hiện sắc mặt của Triển Lập vụt tỏ ra kinh ngạc, nhân vật nọ cười khẩy:

- Có vẻ như người không tin? Vậy sao người không tự hỏi sư phụ người, để sáng tỏ thực hư là thế nào? Kẻo lại bảo Kiếm Trung Nhất Điểm Hồng ta vì môn bênh vực thanh danh bốn phái Hoa Sơn nên đang tự tô son trát phấn vào mặt. Hừ!

Sau câu nói hàm ý ngạo nghễ của nhân vật tự xưng là Kiếm Trung Nhất Điểm Hồng, một trong những nhân vật vừa từ trong bước ra liền háng giọng lên tiếng:

- Những gì Tôn Sư Sách chưởng Môn Hoa Sơn Phái nói đều là sự thật. Đồ nhi chớ khả nghi ngờ, kéo làm tổn hại mối kết giao bấy lâu nay giữa bốn phái Thanh Thành và đại anh hùng bậc nhất của phái Hoa Sơn anh hùng.

Đoạn đưa tay ngoắc, nhân vật vừa nói xong liền gọi Triển Lập, Thạch Yến cùng Điền Hồ:

- Các đồ đệ mau đến đây, bái phỏng bậc đại diện và cũng là tân Minh Chủ đại diện cho võ lâm Trung Nguyên chúng ta, Thiết Kiếm Phi Chưởng Hoàng Nhất Lãm, Hoàng đại hiệp, tân Minh Chủ võ lâm Hoàng tiền bối.

Triển Lập vội tiến lên, khiến Thạch Yến cùng Điền Hồ cũng bước theo. Cả ba ôm quyền, khom người và hành lễ trước một lão nhân nghi dung đỉnh đạc, tư thái bất phàm, với niên kỷ xấp xỉ thất tuần và đang đứng cạnh một lão tăng, một lão đạo.

- Bọn mặt học hậu bối phái Thanh Thành, là Triển Lập, Thạch Yến và Điền Hồ xin tham kiến và tỏ lòng ngưỡng phục Hoa Sơn Phái, tân Minh Chủ Võ Lâm Thiết Kiếm Phi Chưởng Hoàng tiền bối.

Với phong tư tuyệt phàm, Thiết Kiếm Phi Chưởng Hoàng Nhất Lãm nhẹ nhàng xua tay, để phóng ra một lượt nhu kinh từ từ nâng bọn người Triển Lập lên:

- Chỉ do sự phụ của bọn người quá đề cao thôi. Kỳ thực đại công diệt ma này phải kể chung đến Thiếu Lâm, Võ Đang, Hoa Sơn sáu người, và còn toàn thể võ lâm đồng đạo nữa. Lão phu chỉ được một phần may mắn là không bị uống mạng như năm nhân vật bằng hữu. Họ chết đi, để lại bao thanh danh cho một mình lão phu hưởng trọn, Hoàng Nhất Lãm này thật hổ thẹn và cảm thấy không xứng đáng với cương vị Minh Chủ vẫn được mọi người gán ghép.

Sự phụ của bọn Triển Lập vội lên tiếng:

- Dùng khổ nhục kế, tiềm phục lâu dài trong hang ổ bọn ác ma, giúp toàn thể võ lâm khử trừ yêu ma từ trong diệt ra, lập đại công như Hoàng tiền bối mà cho không xứng với cương vị Minh Chủ thì theo ngụ ý của Đoàn Quan Sơn mỗ, liệu võ lâm này còn ai xứng hơn?

Lão tăng đứng bên tả Hoàng Nhất Lãm liền niệm phật:

- A di đà phật. Lời của Đoàn Quan Sơn chưởng môn Thanh Thành Phái thật đúng với nguyện ý của lão nạp. Có thể nói Hoàng lão thí chủ nhờ bản lãnh cao minh nên cho đến lúc này vẫn toàn mạng. Và đây cũng là phúc phận cho toàn thể võ lâm Trung Nguyên chúng ta. Xin Hoàng lão thí chủ đừng nhún nhường nữa. Chẳng phải nhân vật đã một chưởng giết thác Đại ác ma U Linh Bạch Cốt chính là Hoàng lão thí chủ đó sao?

Lão đạo đứng bên hữu lão Hoàng cũng buông phật hiệu:

- Lời của phật huynh Vô Tướng phương trượng cũng chính là lời mà Hưởng Thanh bần đạo định nói. Vô lượng thọ phật. Ý của bần đạo là thế này, giả như Võ Đang Nhị Đạo hoặc Hoàng đại hiệp đây, thì vì cả ba đều là người xuất gia nên việc đảm nhiệm cương vị Minh Chủ cũng là điều tuyệt đối khó thể xảy ra. Và đúng là hoàng thiên bất phụ khổ tâm nhân, đã cho một trong Tam Lão Hoa Sơn được toàn mạng hầu đảm đương cương vị nặng nề như lời toàn thể các võ phái Trung Nguyên cách đây hai năm đã định ước.

Thạch Yến cau mày, khẽ thì thầm vào tai Triển Lập:

- Đại sư huynh, cách đây hai năm những võ phái Trung Nguyên đã định ước điều gì?

Những nhân vật đứng cạnh Thiết Kiếm Phi Chưởng Hoàng Nhất Lãm do đều là những nhân vật nhất môn chi chủ nên thính lực họ thật tinh tường, đều nghe rõ câu nói thầm thì của Thạch Yến. Một sư thái tuổi độ ngũ tuần vụt lên tiếng với một cái mỉm cười từ hòa:

- Nam mô A Di Đà Phật. Nghe nữ thí chủ nêu nghi vấn này, bần ni thật không thể không tỏ lòng ngưỡng mộ Đoàn chưởng môn, vì đã tuân thủ đúng những gì chúng ta đã bàn định hai năm trước và nhất là không tiết lộ cho môn hạ biết nội dung đã bàn định.

Một nữ nhân khác trong số những nhân vật nhất môn chi chủ cũng nhoẻn cười và gật đầu, mắt thì nhìn bọn Thạch Yến ba người:

- Lời của Diệu Tuệ sư thái e chưa đủ làm Thạch cô nương thỏa mãn? Là thế này, hai năm trước các võ phái Trung Nguyên đã nghị bàn, định phương kế lâu dài hầu diệt trừ Đại ác ma U Linh Bạch Cốt. Trong đó cũng nêu rõ, nhân vật nào vì giang hồ lập được đại công thì nghiêm nhiên sẽ được các võ phái suy cử làm Võ Lâm Minh Chủ.

Cũng giật mình như bọn Thạch Yến, lão Hoàng Nhất Lãm nghi hoặc nhìn nữ nhân vừa thổ lộ nội tình:

- Như lời Đoàn Mộc Huyền chưởng môn Côn Luân Phái vừa nói thì đó là nguyên do khiến chư vị suốt từ đầu cho đến tận bây giờ vẫn khẳng khẳng bảo lão phu phải đảm nhận cương vị Võ Lâm Minh Chủ?

Chưởng môn Hoa Sơn Phái Tôn Thư Sách cười thích thú:

- Đại sư bá đến bây giờ mới rõ ư? Sự thật thế nào, đại sư bá đã nghe cả rồi đấy. Vậy đại sư bá nghĩ sao, liệu có nên để thập môn phái kể cả lớn nhỏ phải thất vọng vì đại sư bá cứ mãi khước từ chẳng?

Sắc mặt của Hoàng Nhất Lãm liền để lộ bối rối tột cùng. Lão tuân tự nhìn mọi người đương diện, đương nhìn là nhìn những nhân vật nhất môn chi chủ là chưởng môn của thập phái kể cả lớn nhỏ:

- Lão phu tài sơ đức thiếu, mỹ ý của chư vị chưởng môn e lão kham không nổi.

Đoàn Quan Sơn, chưởng môn Thanh Thành Phái phá lên cười:

- Không lẽ Hoàng tiền bối thấy sự suy cử của các phái Thiếu Lâm, Võ Đang, Nga My, Hoa Sơn, Côn Luân và Thanh Thành tộ phái là chưa đủ? Vậy thì chờ xem Không Động, Điểm Thương, Trường Bạch và Tuyết Sơn nói như thế nào nha! Ha... Ha...

Bốn phái còn lại vì bị Đoàn Quan Sơn nêu đích danh nên có bốn nhân vật gồm ba nam một nữ lần lượt lên tiếng:

- Tại hạ tuy là chưởng môn Không Động Phái, nhưng do mới tiếp nhận cương vị chưa lâu nên không hề nghe tiên sư trước lúc thất lộc đề cập đến ước định thuở nào. Thế cho nên, việc suy cử ai lên làm Minh Chủ Võ Lâm, theo thiện ý của tại hạ, xin cứ tùy theo các phái định đoạt.

Đó là chưởng môn nhân có niên kỷ chưa đến tam tuần, một niên kỷ quá trẻ để làm chưởng môn nhân một đại phái như phái Không Động. Và hiển nhiên đó cũng là nguyên nhân khiến lời nói của vị chưởng môn trẻ tuổi này nhận chịu ngay sự đả kích của nhân vật chưởng môn kế tiếp cao niên và cũng nóng nảy hơn. Lão này cười nhạt:

- Đã là chưởng môn nhân thì lời nói phải chứng tỏ một lập trường rõ ràng. Sao Nam Cung Phách người cứ mập mập mờ mờ, khác với những gì ta và người đã bàn định?

Tôn Thư Sách cau mặt, hỏi lão nhân vừa lên tiếng:

- Ý như Tư Mã chưởng môn không ưng thuận việc tộ sư bá làm Minh Chủ, theo những gì hai năm trước chúng ta đã nghị bàn?

Lão nhân họ Tư Mã vẫn giữ nguyên cái nhếch môi cười nhạt:

- Sẽ không có gì để bàn nếu Đại ác ma Bạch Cốt U Linh không bị lệnh sư bá Hoàng lão hạ sát một cách dễ dàng. Nhưng vì đó chỉ là sự nghi ngờ của riêng Tư Mã Thông lão phu nên việc tiến cử Võ Lâm Minh Chủ hôm nay xin miễn hỏi đến ý của tộ phái Điểm Thương.

Và như muốn kiếm tìm thêm hậu thuẫn, Tư Mã Thông cố tình nhìn qua một nam một nữ là hai nhân vật còn lại nãy giờ chưa lên tiếng, cũng là số trong bốn phái vừa được Đoàn Quan Sơn hài tên. Lão bảo:

- Nhị phái Tuyết Sơn và Trường Bạch định lẽ nào? Có dám nói như lão phu vừa nói, hay định co đầu rụt cổ như Nam Cung Phách vừa biểu lộ?

Nữ nhân lên tiếng trước:

- Chưởng môn Trường Bạch Phái nguyên ủy vẫn do gia phụ đảm nhận. Vì cao niên nên gia phụ ngày hôm nay vắng mặt, chỉ ủy thác cho tiểu nữ hiệp lực cùng quần hùng diệt trừ ác ma. Còn về việc tiến cử Võ Lâm Minh Chủ...

Tư Mã Thông vẫn cười khan:

- Nói dông dài chủ ý của Cao Như Nguyệt người cũng là sợ lão Hoàng phật ý sẽ khó khăn cho phái Trường Bạch sau này chứ gì? Nếu là vậy, Ha... Ha... có lẽ chỉ một mình lão phu là dám đơn độc nói lên những lời ngược lại ý của quần hùng mà thôi. Phải thế không, Tạ Vân Lô, chưởng môn Tuyết Sơn Phái? Ha... Ha...

Tạ Vân Lô là nam nhân cuối cùng đã đến lượt lên tiếng. Với dáng vẻ trầm tĩnh của người đã vượt qua độ tuổi tam thập nhị lập, Tạ Vân Lô nói với sự đăc đo chọn từ:

- Cung cách chết của Đại ác ma U Linh Bạch Cốt quả nhiên có khiến cho Tạ mỗ đồng tình với thái độ nghi ngờ của Tư Mã tiên bối. Tuy nhiên sự nghi ngờ đó đâu thể gây phương hại cho việc thập phái ngày hôm nay đồng suy cử Minh Chủ Võ Lâm. Do vậy, Tạ mỗ chỉ có nửa phần là đứng về phía Tư Mã chưởng môn. Chỉ khi nào Hoàng đại hiệp thật sự chứng tỏ bản lãnh cao minh thì lúc đó toàn phái Tuyết Sơn mới thật sự tâm phục khẩu phục Hoàng đại hiệp làm Võ Lâm Minh Chủ.

Ném cái nhìn rất nhanh về phía Tạ Vân Lô, nữ nhân Cao Như Nguyệt tạm thay quyền chưởng môn nhân phái Trường Bạch chợt đồng dục bảo:

- Ý của Tạ Vân Lô huynh cũng là ý của Cao Như Nguyệt này. Và do bản lãnh của Hoàng Minh Chủ ngày này chưa thể chứng thực, nên...

Chợt nhìn thấy Nam Cung Phách cứ hấp háy mắt luôn vài lượt, Cao Như Nguyệt sau một thoáng lúng túng ngập ngừng mới dám nói tiếp:

- Nên tề phái Trường Bạch, Tuyết Sơn xin được cùng chưởng môn phái Điểm Thương bảo lưu lời suy cử tân Minh Chủ.

Lời nói thì đã nói xong, vậy mà những lượt hấp háy mắt làm hiệu của Nam Cung Phách vẫn còn đọng lại trong Cao Như Nguyệt, như cảnh báo bản thân Cao Như Nguyệt vừa có hành vi sai lầm.

Tuy vậy, nỗi sợ hãi mơ hồ của Cao Như Nguyệt hoặc của Tạ Vân Lô ngay tức khắc vụt bay biến, đúng vào lúc tràng cười hào sảng của Thiết Kiếm Phi Chưởng Môn Nhất Lãm bất ngờ nổ tung ra:

- Đa tạ mỹ ý của tam vị chưởng môn vừa khảng khái nói thay lời lão phu. Vì kỳ thực, Ha... Ha... Chính lão phu cũng cảm thấy nghi ngờ thành quả bản thân. Chao ôi! Chỉ một kích là hạ sát ngay một Đại ác ma Bạch Cốt U Linh tại dương trường, cái chết của lão ma thật cho đến lúc này vẫn còn khiến lão phu hoang mang. Cũng may còn có Tư Mã lão huynh và tam vị chưởng môn sáng suốt. Bằng không, kẻ không thích câu nệ về hình thức là Hoàng Nhất Lãm này ắt sẽ khó chịu vì bị tù túng bởi cương vị Võ Lâm Minh Chủ. Thật may cho lão phu. Ha... Ha...

Trái với tràng cười hào sảng của lão Hoàng, Tôn Thư Sách chưởng môn Hoa Sơn Phái bỗng sa sầm nét mặt:

- Nhưng nói thế nào thì nói, tề sư bá Thiết Kiếm Phi Chưởng môn vẫn là người đã tự thân ra tay kết liễu một đời ác ma. Ước định của thập phái hai năm trước nào phải trẻ con để mọi người muốn tuân thủ thì tuân thủ, muốn bỏ thì bỏ.

Hoàng Nhất Lãm vụt nghiêm nét mặt, lên giọng trưởng bối mắng át Tôn Thư Sách:

- Sao chưởng môn hiền điệt cứ muốn ta miễn cưỡng làm Minh Chủ Võ Lâm? Đừng tưởng ta không hiểu chủ ý của chưởng môn hiền điệt. Tuy nhiên, Hoa Sơn Phái nếu có vì chuyện này mà vang danh thiên hạ, nhờ có người xuất thân từ Hoa Sơn Phái được quần hùng công cử làm Minh Chủ Võ Lâm thì bản thân ta cũng có lời này muốn nhắc nhở chưởng môn hiền điệt. Là cây vươn càng cao càng hứng chịu nhiều ngọn gió cả. Được làm Minh Chủ thì lợi chỉ có một nhưng sự bất lợi kéo theo sau lại đến mười. Nếu muốn, chưởng môn hiền điệt cứ làm Minh Chủ. Phần ta, hừ, ta sẽ thích thú hơn nếu được sống tiếp kiếp hạc nội mây ngàn.

“Vút...”

Vừa dứt lời lão Hoàng Nhất Lãm đã động thân lao đi, bỏ lại cảnh mọi người ngỡ ngác nhìn nhau. Và trong đó rõ nhất là ánh mắt nhìn khó chịu do Tôn Thư Sách cứ lần lượt xạ nhìn một lão tăng và một lão đạo.

Cảm nhận ánh mắt nhìn này, lão tăng Vô Tướng vụt chép miệng:

- A di đà phật. Hoàng lão thí chủ thật không ngờ lại là một nhân vật quyết không màng danh lợi. Xem ra chủ ý của lão nạp hai năm trước, khi đề xuất người lập đại công sẽ được suy cử làm Minh Chủ Võ Lâm, e không thể tiến hành được nữa. Trừ phi...

Thái độ ngập ngừng của Vô Tướng lão tăng là cơ hội cho lão đạo Hương Thanh tiếp lời. Lão đạo lướt mắt nhìn quần hùng.

- Ý của Phương trượng Thiếu Lâm Phái thế nào, bản đạo đây là người hiểu rõ hơn ai hết. Không sai, đúng như Tôn chưởng môn vừa bảo, lời ước định của thập phái chúng

ta đương nhiên không thể xem là trò trẻ con. Vì thế, để thuyết phục Hoàng đại hiệp đảm nhận cương vị Minh Chủ, theo bần đạo, vào Tết Nguyên Tiêu sắp đến, sao mọi người chúng ta không cùng đến sơn môn Hoa Sơn Phái một chuyến? Đến lúc đó, nhất định Hoàng lão hiệp sẽ hiện diện tại Hoa Sơn Phái theo thông lệ và phải nghe theo lời thuyết phục của tất cả chúng ta đây.

Tôn Thư Sách đến lúc này mới vui vẻ tươi cười:

- Nếu được y như lời chưởng môn Võ Đang Phái vừa nói, hay lắm, chỉ còn độ một tuần trăng nữa là đến Tết Nguyên Tiêu, và đây sẽ là Tết Nguyên Tiêu long trọng nhất của bốn phái Hoa Sơn.

Vẫn tươi cười như vậy, Tôn Thư Sách chột vòng tay thi lễ với từng nhân vật.

- Mọi việc ở đây đã xong, và để kịp chuẩn bị cho Tết Nguyên Tiêu sắp đến, Tôn mỗ xin mạn phép đi trước một bước. Cáo biệt! Cáo biệt!

Thái độ của Tôn Thư Sách cũng làm mọi người rục rịch. Và tiếng chào hỏi liên râm ran vang lên, mọi người tiễn biệt nhau và hí hửng cùng nhau ly khai Tổng Đàn Bạch Cốt Môn là nơi rồi sẽ trở thành chốn hoang tàn.

- o O o -